

lighed, idet Amtet i Bjergsøen har bestemt en Fjerdedeel af Skibet; som var mere, end Bjergsøerne havde forlangt. Det er det, jeg vilde fremføre, uden deri at ville indblande Noget af hele den øvrige Beskrivelse, som er i højeste Grad graverende for Øvrigheden. Jeg maa gjentage, at jeg ikke kender eet Ord mere til Sagen, end hvad der er berettet i de offentlige Blade, og jeg har heller ikke hørt Noget senere til denne Sag. Forholder det sig imidlertid saaledes, som der er fremstillet, saa vil der efter mit Skøn være Anledning for Ministeriet til at lade disse Forhold undersøge paa selve Stedet. Den Forordning, som jeg har omtalt, er skreven i en saa human og for den Skibbrudne saa betryggende Aand, at det skulde gjøre mig ondt, om der paa noget Sted i Landet kunde i den Retning finde Misbrug Sted, uden alvorlig at blive paataalte. Vi have idelig stræbt hen til at betragte Skibbrudnes Eiendom som Noget, der var den offentlige Ærlighed anbeføjet, og at Interesser, som kun ere slet forsvarede eller slet ikke repræsenterede paa Strandingsstedet, skulde have Øvrigheden til Værn. Jeg henstiller derfor til den ærede Justitsminister, om han ikke maatte finde Anledning til, som jeg har sagt, at foreslaae Thinget at sætte ham istand til at komme i Besiddelse af en passende Sum, for, naar han finder Anledning dertil, at sende Folk hen for at undersøge disse Forhold; dertil vil der efter min Mening være ligesaa stor Anledning som til at sende Retsbetjente ud for at undersøge andre Forhold.

Formanden: Jeg skal kun med Hensyn til de Ytringer, hvormed den ærede sidste Taler (N. Sage) indledede sit Foredrag, bemærke, at jeg vel kan være enig med ham i, at der under Finantslovens Behandling kan komme Sager frem, der ikke findes vigtige nok til at gjøres til Gjenstand for særlig Behandling; dog maa jeg bemærke, at dette maa forstaaes med adskillige Indskrænkninger, og navn-

lig saaledes, at det kun kan skee, forsaavidt man derpaa vil støtte Forslag eller reise Discussion angaaende Pengesummer, som opføres i Finantsloven. Man kunde naturligvis ellers i en meget stor Detail føre saadanne enkelte Sager frem, som ikke umiddelbart vedrøre Finantsloven, og Discussionen komme til at svæve meget langt udenfor det, der foreligger til Forhandling; navnlig gjælder det, forsaavidt der føres Klage over enkelte Tilfælde, da disse jo ikke ville kunne blive discuterede med den fornødne Omhyggelighed, og der ikke kan blive fremhævet, hvad der taler for eller imod en saadan Sag, naar den uden at være forberedt paa den foreskrevne Maade kommer frem for Forsamlingen.

N. Sage: Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg lægge samtlige Documenter ind i Læsevervstet til de ærede Medlemmers nærmere Efterhyn, og skulde Sagen findes at være af den Betydning, at man vilde gjøre den til Gjenstand for en særlig Interpellation, saa vil det jo kunne skee. Yderligere er jeg naturligvis enig med den ærede Formand i hans Ansuelser, jeg har blot troet, at, da jeg endte med et bestemt Forslag, vilde det være rigtigere at gjøre de korte Bemærkninger, jeg har gjort, nu end gjøre Sagen til Gjenstand for en særlig Interpellation.

Formanden: Hvad jeg før udtalte, var ikke rettet saa meget mod Indholdet af den ærede Talers Foredrag, som mod Indledningen dertil; mine Ytringer havde nærmest til Hensigt at henlede Opmærksomheden paa, at det ikke vilde være rigtigt at forbyde sig i slige Enkeltheder. Naturligvis maa man, naar man under Finantslovens Behandling har en Henstilling at gjøre til Ministeriet eller vil stille Forslag angaaende Poster, der ligge for, være berettiget til at motivere dette og paaberaabe sig Facta som Motiver for saadanne Forslag